

Драгана Бошковић

Македонски поглед у Москву

Чехов, „Три сестре“, редитељ Трајче Ђорђевић. Позориште „Бора Станковић“, Врање

Македонски глумац, пантомимичар и редитељ, Трајче Ђорђевић, сматра да је лаж и велика обмана тежња /Руса? Срба? Македонаца?/ да оду и предају се далеко, непознатом, примамљивом простору... Москве... Сингапура, Њујорка... Да је то лакше него остати где си, јер осећај безнадежности носимо са собом...

Три кћери и син Чеховљевог пуковника Прозорова су се обреле у руској провинцији по потреби очеве службе, никад не напуштајући наду да ће се вратити у Москву, у којој им је природно окружење. Живот је у међувремену прошао, а оне, по одласку војног гарнизона, заувек остају у забитој паланци...

Позориште „Бора Станковић“, после катастрофе, у којој им је изгорела зграда, покушава да, на сцени Дома војске, одржи и квалитет и квантитет свог репертоара, у заиста тешким условима. И то треба без остатка поздравити.

Увек добар ансамбл овог театра је „Три сестре“ приказао и тачно, и емотивно. Гост редитељ, Трајче Ђорђевић, је искористио чињеницу да се игра у Дому војске, па је вечну жал три сестре Прозоров сместио у неформални амбијент извесне балске дворане. У неколико наврата, на малој сцени, са једне стране дворане, заиграју сестре у свом детињству. Врло ефектно, умешаће се и на крају – када су све илузије изгубљене и сваку је живот пронашао на месту, на коме није желела да остане. Друга сцена, на супротној страни, искоришћена је за увеличане фотографије града Москве, које се, по неком драмском редоследу, врте пред нама и пред сестрама. Ово решење стављамо редитељу на душу : сувише је илустративно, очигледно, и, сматрамо, непотребно.

Мимо тога, мизансцен, међу публиком, Олге /Радмила Ђорђевић/, Маше /Жетица Дејановић/ и Ирине /Кристина Јањић Стојановић/ је помогао и њима, и публици, да клаустрофобију њиховог живота доживи у сценском покрету, без монотоније и непотребних пауза. Све три сестре су, тумачећи различите карактере и судбине Прозорових кћери, уверљиво дочарале сложену Чеховљеву драматургију, у којој све што је речено није и истинито, као у класичном реалистичком театру. Свака је, испод стварне туге, лажне веселости или недостојне љубави, имала тајну, која је гледаоцима била јасна до бола њихових осујећених судбина.

Остатак ансамбла, Милена Стошић /Наталија Ивановна/, Марко Петричевић /Прозоров/, а затим и Александар Михајловић /Кулигин/, Ненад Недељковић /Вершињин/, Бојан Јовановић /Тузенбах/, Драган Живковић /Сољони/, Саша Стојковић

/Чебуткин/, Нинослав Трајковић /Ферапонт/, Тамара Стошић /Амфиса/ трудио се да следи редитељеву замисао, да играње међу гледаоцима није само досетка, већ и начин да им се, и буквално, загледа у очи и директно обрати. То није лако, а Врањанци су успели у томе.

Сцена и избор музике су били поверени редитељу, а врло добре костиме је креирала Ивана Младеновић.

Добра представа и на добром месту.

Драгана Бошковић (Вечерње Новости, 12.02.2016)

(Критика је део пројекта „Критичарски караван“ који реализује Удружење позоришних критичара и театролога Србије, под покровитељством Министарства културе и информисања)